

DANIJEL DRAGOJEVIĆ

Villamos

Beszálltam a villamosba, mintha némafilm peregne előttem, mindenki rágózik. Némán, elszántan, mintha a száj másra nem lenne való, csak erre a le-föl mozgásra, és egy kicsit oldalra. Mindenki magának, de mégis egybehangolva, egy új vallási szekta tagjai: rágunk, rágjatok, rágjanak csak. Mindent megrágni. A táblán olvashatóan írja: 17 Jarun. De ki tudja valójában, hová megy a villamos, és hogy mi hajthatja; bizonyos, hogy ez az összehangolt szájmozgás, valamiféle energiává alakul, és ez viszi előre a villamost. Így kezdődött, egy új évezred. Lehet, hogy erről beszélhetnék valakivel a múltból, de ki tudja, találnék-e elég okot és magyarázatot, és vajon az, akinek elmondom, megértené-e. Micsoda zűrzavar.

Bölcső

Különösek a számok. Amíg sorban állnak, minden rendben van. Valamiféle nyugalmat sugároznak. Talán innen az a kis bizalom, ami még bennünk lakozik. Ki ne számolt volna már, ha meg akart nyugodni és el akart aludni? Az a gyöngéd, felfoghatatlan végtelen, amely létrejön és befogad bennünket. Egytől kettőig, kettőtől háromig; egy, kettő és három között, különben pedig bárhol a kevés és sok között, bölcső ring. Számok ringatóznak, és közben mintha némán dúdolnának valamit, és énekelve hallgatnak, de valójában mesét mondanak.

FENYVESI OTTÓ fordításai